

glow

ที่นี่รับซักล้าง เรื่องกว้างกาใจ

時光洗衣舖

Heidi เขียน

ประจิดร ป้อมอรินทร์ แปล

ณ ร้านซักรีดแห่งนี้ ความกังวลใจของคุณ
จะถูกขจัดออกไปจนเอี่ยมอ่อง

時光洗衣舖

ที่นี่รับซักล้าง เรื่องค้างคาใจ

Heidi เขียน
ประจิดร ป้อมอรินทร์ แปล

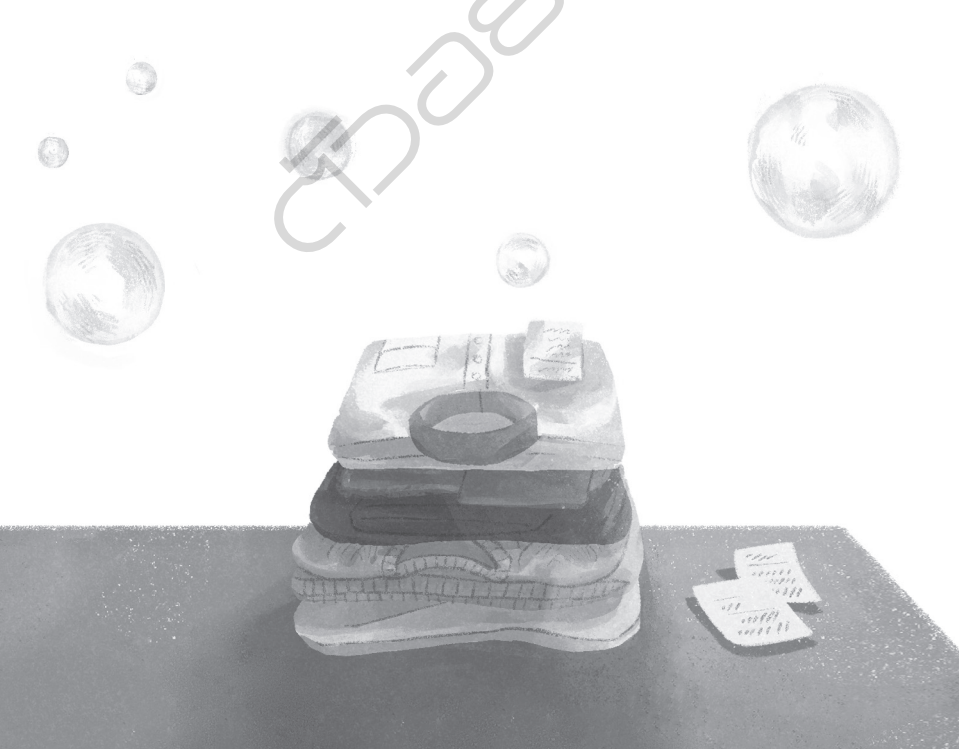
คำแนะนำนักพิมพ์

ณ ร้านซักรีดอันเจียบสงบที่ภายในร้านถูกตกแต่งจนดูคล้ายกับห้องสมุดแห่งนี้เปิดให้บริการทุกวันไม่เว้นวันหยุด **'เกาอี้เซิง'** หรือ **'เหล่านก'** เจ้าของร้านผู้เจียบขรึมจะคอยต้อนรับเหล่าลูกค้าที่ต้องการให้ช่วยทำความสะอาดข้าวของต่างๆ ของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า ผ้าเช็ดหน้า กระเป๋าสโนว์บูท ผ้าห่อตัวเด็ก และอื่นๆ อีกมากมาย รวมไปถึงเรื่องราวที่เป็นดังรอยเปื้อนซึ่งประทับอยู่ในจิตใจของลูกค้าเหล่านั้น เกาอี้เซิงก็ได้ช่วยขจัดมันออกไปจนสะอาดเอี่ยมไม่ต่างจากการซักเอาคราบสกปรกบนผ้าออกไป

หลายๆ คนคงเคยรู้สึกคล้ายๆ กันว่าเวลาที่มีเรื่องทุกข์ใจ ขอแค่มีใครสักคนคอยรับฟัง ถึงแม้ว่าปัญหาอาจจะไม่ได้คลี่คลายลงทันทีทันใด แต่มันก็เบาบางลง ตอนอ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน**ที่นี่รับซักล้างเรื่องค้างคาใจ**เล่มนี้ก็ให้ความรู้สึกเช่นนั้นเลยล่ะ เจ้าของร้านซักรีดนอกจากจะเป็นคนช่างสังเกตและใส่ใจในงานที่ตัวเองทำแล้ว เขายังเผื่อแผ่ความช่างสังเกตและความใส่ใจไปถึงตัวลูกค้าที่นำเสื้อผ้ามาซักที่ร้านอีกด้วย เขาจะเปิดโอกาสให้ลูกค้าได้เล่าเรื่องราวของตัวเอง รับฟังเจียบๆ และหากลูกค้าต้องการคำแนะนำเขาก็จะมอบมันให้อย่างจริงใจ ให้ความความทุกข์ที่ไม่ต่างจากรอยเปื้อนบนเสื้อผ้าของลูกค้าเหล่านั้นจางลง ด้วยความรู้สึกเช่นนั้นทำให้สำนักพิมพ์ glow หยิบต้นฉบับเรื่องนี้มาด้วยความหวังว่าหากนักอ่านหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านก็จะได้รับการปลอบโยนจากเจ้าของร้านซักรีดเหมือนที่บรรดาลูกค้าของร้านได้รับค่ะ

'เวลา' เป็นแนวคิดที่มนุษย์สร้างขึ้น
ตั้งแต่ยังไม่มีแนวคิดเรื่องเวลาบนโลก
มนุษย์ก็รู้สึกถึงเวลาได้เพราะ 'ความทรงจำ'

เพราะความทรงจำของผู้คนทั้งก่อนและหลังล้วนไม่เหมือนกัน
ความรู้สึกต่อเวลาจึงแตกต่างกัน
บรรดาคนที่ 'รอคอย' อยู่นั้นก็แค่ซึมซาบอยู่ในความทรงจำ
โอบอุ้มความคาดหวังเพื่อปลอบประโลมชีวิต

Item 1

ผ้าเช็ดหน้ารักครั้งแรก

- ☐ ซักเครื่อง ☒ ซักมือ ☐ ห้ามซักน้ำ
- ☐ ใช้สารฟอกขาวได้ ☒ ห้ามใช้สารฟอกขาว
- ☒ อบแห้งได้ ☐ ห้ามอบแห้ง
อบแห้งด้วยอุณหภูมิต่ำ
- ☐ ตากแดดให้แห้ง ☒ ตากในที่ร่ม
- ☐ ตากแบบแผ่กลางแดด
- ☐ ตากแบบแผ่ในที่ร่ม

หมายเหตุ :

ขอสงวนลิขสิทธิ์

ทุกคำมาจบบนฉลากเรียบร้อยแล้ว

หากไม่ได้ตั้งใจเดินเข้ามาคงไม่มีทางสังเกตเห็นว่าบริเวณลาน
เจียบสัดในซอยต้นนี้มีร้านแห่งหนึ่งตั้งอยู่

นักเรียนหญิงมัดผมหางม้าสวมชุดมัธยมปลายยืนอยู่ตรงทางเข้า
ลานหน้าร้านด้วยท่าทีกังวลใจ เธอมองดูสภาพแวดล้อมรอบๆ ที่เต็มไปด้วย
ต้นไม้เขียวชอุ่มนานาชนิด สองมือกุมโทรศัพท์มือถือเอาไว้แน่น เหลือบมอง
ที่อยู่บนแผนที่ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้แน่ใจ

ประตูร้านเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง เด็กสาวรวบรวมความกล้าเดินเข้าไป
ข้างในอย่างระมัดระวัง ก่อนจะดึงประตูไม้สีเขียวดัดมุงลวดที่ดูเก่าแก่
เปิดออก แล้วตะโกนถามด้วยความหวาดระแวง

"สวัสดีค่ะ มีใครอยู่ไหมคะ"

เด็กสาวตึงเครียด ถึงอย่างไรก็ตามยังสถานที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้ตาม
คำแนะนำไม่กี่ประโยคบนอินเทอร์เน็ตเพียงลำพังจึงรู้สึกกังวลอยู่บ้าง
สายตาส่องจ้องบริเวณโดยรอบไม่หยุด ที่ตรงข้างหน้าเธอเป็นเคาน์เตอร์ไม้
ขนาดประมาณเตี้ยเตี้ยหนึ่งตัว บนเคาน์เตอร์ขนาดใหญ่มีใบเสร็จต่างๆ
สอดอยู่ใต้แผ่นพลาสติกใสที่กลายเป็นสีเหลืองแล้ว และยังมีเครื่องคิดเงิน
แบบโบราณอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับสมาร์ทโฟนในมือของเด็กสาวแล้ว
เหมือนว่าเธอได้เดินทางข้ามเวลามายังที่แห่งนี้ เกิดเป็นภาพที่แตกต่างกัน
อย่างมาก ด้านหลังเคาน์เตอร์มีเสื้อผ้าที่คลุมด้วยถุงพลาสติกใสแขวนเรียง
อยู่เป็นแถว แสดงให้เห็นว่าพวกมันผ่านการซักมาจนสะอาดสะอาด
รอเพียงเจ้าของมารับกลับไป ผังร้านทางฝั่งซ้ายเองก็มีเสื้อผ้าแขวนเรียง
เป็นแนวอยู่บนราวอย่างเจียบๆ

เด็กสาวรู้สึกโล่งใจ อืม...คงจะเป็นที่นี่ที่ไม่ผิดแน่

เธอมองไปรอบๆ แต่ยังไม่เจอใครในร้าน เมื่อสุดลมหายใจก็ได้ลิ้น
กาแฟลอยมา ขณะที่เด็กสาวกำลังจะเอ่ยปากเรียกอีกครั้ง ชายวัยกลางคน
สวมผ้ากันเปื้อนสีเทาขาวอายุราวสี่สิบปีก็เดินออกมาจากหลังร้านพอดี
มือข้างหนึ่งถือกาชงกาแฟสีเทาเข้มไว้

เด็กสาวเห็นคนเดินออกมาจึงรีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายข้าง
พร้อมเอ่ยถามโดยไม่สนใจสิ่งใด "ขอโทษนะคะ ช่วยชักอันนี้ให้หน่อย
ได้ไหมคะ"

เธอล้วงถุงกระดาษออกมาจากกระเป๋าสะพายข้าง หยิบเอา
กล่องกระดาษสีเหลืองขนาดพอๆ กับนามบัตรจากในถุงมาวางไว้บน
เคาน์เตอร์แล้วเปิดออกอย่างระมัดระวัง

"อะ?"

พอเห็นเด็กสาวพุ่งเข้ามาอย่างกะทันหัน ชายวัยกลางคนก็มีสีหน้า
สงสัย ริมฝีปากเผยอเล็กน้อย ดูตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

เขาคือเจ้าของร้านชักรีดแห่งนี้ แต่หากมองจากภาพลักษณ์
ภายนอกแล้ว อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้ากับหน้าผากสอดประสานเป็นมิติ
นิ้วมือเรียวยาว สวมแว่นตากรอบกลมทำให้เขาดูเหมือนเจ้าของ
ร้านหนังสือวรรณกรรมเยาวชนเสียมากกว่า แต่ถึงอย่างไรการที่ร้านชักรีด
มีกลิ่นอายแบบญี่ปุ่นโบราณ* ก็ทำให้ทุกอย่างไม่ได้ดูกลมกลืนไปซะหมด
"เอ๊ะ? ที่นี่เป็นร้านชักรีดไม่ใช่หรือคะ"

ท่าทีของเจ้าของร้านทำให้เด็กสาวไม่สบายใจขึ้นมา

เจ้าของร้านชักรีดกะพริบตาเรียกสติกลับมา "อ้อ! ใช่ๆ ใช่แล้ว
เธอมีอะไรจะให้ชักหรือ" เขารีบวางกาชงกาแฟลง ก่อนยื่นมือไปรับของ

* เนื่องจากในอดีตประเทศญี่ปุ่นเคยปกครองประเทศไต้หวันอยู่ราวๆ 50 ปี ทำให้ไต้หวันได้รับอิทธิพล
จากญี่ปุ่นผสมในวัฒนธรรมของตัวเองอยู่บ้าง

จากมือเด็กสาวมา

"ขอโทษนะคะ ร้านยังไม่เปิดใช่ไหมคะ"

เด็กสาวงุนงง ก้มลงมองเวลาทำการบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเพื่อยืนยันอีกครั้ง *เวลาที่ไม่ผิด* น่าจะเปิดร้านแล้วนี่นา ถึงอย่างนั้นเธอยังเป็นกังวลอยู่

"อ้อๆ! เปิดแล้วครับ แค่แปลกใจเพราะปกติเปิดร้านแต่เช้าก็จริง แต่มีลูกค้าน้อยคนที่จะมาเข้าขนาดนี้" ชายวัยกลางคนเหลือบมองนาฬิกากรอบไม้ทรงกลมบนผนัง เข็มนาฬิกาบอกเวลาหกโมงห้าสิบนาที

"อ้อ! หนูแค่อยากรีบมาก่อนไปเข้าเรียนค่ะ"

"เธอพักอยู่แถวนี้เหรอ"

"อ้อ" เด็กสาวพยักหน้า สายตาจับจ้องผ้าเช็ดหน้าในมือของเจ้าของร้านเหมิง

เด็กสาวพักอยู่อีกฟากหนึ่งของถนนใหญ่ ปกติตอนไปเรียนเธอจะเดินไปทางถนนอีกฝั่ง จึงแทบไม่เคยผ่านมาที่ฝั่งนี้และไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าที่นี่มีร้านซักรีดอยู่ด้วย

เจ้าของร้านซักรีดก็มาลงตรวจสอบผ้าเช็ดหน้าที่เพิ่งรับมาอย่างตั้งใจ

ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ทั้งหนาและนุ่ม ทอพื้นด้วยด้ายสีขาวอย่างพิถีพิถัน มีลายปักเป็นรูปนกนางแอ่นสีน้ำเงินอมม่วงอย่างประณีตคล้ายรูปจากในหนังสือภาพ รูปแบบโดยรวมของมันก็ให้ความรู้สึกเหมือนกับเด็กสาวตรงหน้า นั่นคือมีกลิ่นอายของความเป็นวัยรุ่นน้อยๆ

"คือว่า...ฉันขอถามหน่อยนะ ทำไมเธอถึงต้องส่งซักผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ด้วยล่ะ" เจ้าของร้านซักรีดมองผ้าเช็ดหน้าอย่างละเอียดอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สงสัย

"ซักไม่ได้หรอกค่ะ" พอได้ยินเจ้าของร้านถามเช่นนั้นเด็กสาวก็

เกิดความกังวลขึ้นมา

"ไม่ใช่ครับ ผ้าเช็ดหน้าของเธอดูใหม่มาก ไม่มีคราบสกปรกหรอกอะไรฉันเลยคิดไม่ออกว่ามีความจำเป็นอะไรที่จะต้องส่งซักด้วย" เจ้าของร้านยิ้มน้อยๆ พลองส่งคืนผ้าเช็ดหน้าให้เด็กสาว

ร้านนี้มันยังไวกันนะ มีงานให้แต่ไม่รับ

เด็กสาวอดบ่นพึมพำในใจไม่ได้ แต่ก็ยังไม่ยอมถอดใจ "ไม่ใช่ค่ะ! ถ้าแคะ ดูตรงนี้สิคะ" เด็กสาวรับผ้าเช็ดหน้ามาแล้วรีบพลิกไปอีกด้านชี้ไปบริเวณมุมซ้ายล่างพร้อมยื่นไปตรงหน้าเจ้าของร้านชักรีด

เจ้าของร้านชักรีดขยับแว่นตา หรือตามองอยู่ละเอียดจนพบว่าตรงนั้นมีคราบจางๆ ที่อ่อนกว่าสีเหลืองขนาดพอๆ กับเมล็ดถั่วแดงจริงๆ เขาพยักหน้ารับ "อ้อ! มีจริงด้วย ฉันสายตายาวแล้วก็เลยมองไม่เห็นนะ"

"คือว่า...หนูกลัวว่าซักเองแล้วจะทำเสียหาย ก็เลยอยากจะส่งซักดูค่ะ" เด็กสาวอธิบายอย่างอึดอัดใจ

เจ้าของร้านชักรีดเผยรอยยิ้มบางๆ ออกมา เวลาที่เขายิ้มตรงทางตาจะมีรอยพับหนึ่งรอย ลึกยิ้มปรากฏบนแก้มทั้งสองข้างชัดเจน แววตาดูอบอุ่นจริงใจ แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกมั่นคงชวนให้รู้สึกวางใจขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ

"ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้คงสำคัญกับเธอมาก"

"อืม ใช่ค่ะ" สีหน้าเด็กสาวเปลี่ยนเป็นเขินอายและประหม่า

ที่ร้านชักรีดแห่งนี้ ขอแค่มีลูกค้ามาใช้บริการซัก ไม่ว่าสิ่งของชิ้นนั้นจะเป็นชิ้นเล็กหรือชิ้นใหญ่ หรือมีมูลค่ามากน้อยแค่ไหน ทางร้านก็จะให้บริการอย่างสุดความสามารถ และสิ่งของที่ถูกส่งมาซักส่วนใหญ่แล้วก็เพราะมันมีมูลค่า ไม่ว่าจะเป็นทางเงินตราหรือทางจิตใจก็ตาม อย่างผ้าเช็ดหน้าผืนนี้แม้จะดูเป็นของมีราคา แต่ราคาในตลาดจริงๆ

คงไม่ก็ร้อยโคร* ที่เด็กสาวตั้งใจนำมาส่งชักรันก็แสดงว่ามันต้องมีคุณค่าทางจิตใจอย่างแน่นอน

"แฟนให้มาเหรอ" เจ้าของร้านชักริตเดาโดยสัญชาตญาณ

"เป็น...เป็น...เพื่อนชายค่ะ หนูก็ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าแฟนได้หรือยัง..."

เด็กสาวก้มหน้าลงด้วยสีหน้าขบขัน

"แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันคิดว่าเขาคงสำคัญสำหรับเธอแน่นอน"

น้ำเสียงทุ้มต่ำของเจ้าของร้านชักริตเหมือนมีเวทมนตร์ลอบโยนจิตใจ พอได้ยินเจ้าของร้านชักริตพูดเช่นนั้น เด็กสาวก็ยกหน้าขึ้นด้วยท่าทางเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่

"ถ้าแกคะ...หนูขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ"

"ถามฉันเหรอ ถามอะไรล่ะ" เจ้าของร้านชักริตเกาหัวด้วยความงุนงง

"เอ่อ..." เด็กสาวเงียบไปอีกครั้ง เพราะไม่รู้จะพูดอย่างไรดี "อ้อคืออย่างนี้ค่ะ..." เธอพิมพ์ "เอ่อ...ไม่ถามแล้วดีกว่าค่ะ..."

เด็กสาวจมเข้าสู่โลกของตัวเอง พูดเองเออเอง ถามเองตอบเอง ข้าไปเข้ามาอยู่อย่างนั้นจนเจ้าของร้านชักริตอดยิ้มออกมาไม่ได้ แต่เพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกประหม่าไปมากกว่านี้เขาจึงได้แต่ยืนรอ

หลังจากสุดท้ายใจลึกลงอยู่สองสามครั้ง เด็กสาวก็พยายามพูดออกมาอีกครั้ง

"เฮ้อ เออล่ะ...ถ้าแกคะ ขอถามหน่อยนะคะ...คุณคิดว่าถ้ามีผู้ชายคนหนึ่งพูดกับผู้หญิงคนหนึ่งว่า 'พวกเรามาลองคบกันดูชั่วคราวดีไหม' มันแสดงว่าเขาไม่อยากจริงจังกับความสัมพันธ์นี้ใช่ไหมคะ"

ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งเบาลง เด็กสาวก้มหน้าลงมองเคาน์เตอร์ บน

* 'โคร' เป็นภาษาพูดที่คนจีนทั่วไปใช้กัน หมายถึงหยวน ซึ่งเป็นค่าเงินของจีน

แผ่นพลาสติกใสที่กลายเป็นสีเหลืองตรงเคาน์เตอร์แผ่นนั้นมีจุดสีแดงหลายจุดซึ่งดูเหมือนคราบน้ำหมึก เธอรู้สึกคุ้นตาแต่ก็นึกไม่ออกว่ามันเป็นรอยจากอะไรกันแน่

"เธอบอกว่าผู้ชายพูดกับผู้หญิงว่า 'ลองคบกันดูชั่วคราว' อย่างนั้นหรือ"

"ใช่ค่ะ! เขาพูดกับหนูแบบนี้ แต่คำว่า 'ชั่วคราว' มันหมายถึงอะไรหรือคะ มีหลายคนบอกกับหนูว่าคำว่าชั่วคราวมันไม่มั่นคง ไม่มีการรับรองสำหรับอนาคต" ใบหน้าที่แจ่มใสของเด็กสาวหมองลง เธอมูบปาก

"เธอจะถามเธอถามฉัน...ถามอะไร อันที่จริงแล้วฉันก็ไม่ได้มีประสบการณ์เรื่องความรักอะไรมากนักหรอก เธอแน่ใจแล้วหรือว่าจะถามฉัน"

เจ้าของร้านซักรีดใช้นิ้วเรียวยาวเกาหัวแม่เท้าจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ก็ดูออกว่าไม่มีความคิดจะปฏิเสธอีกฝ่าย เขาแค่แปลกใจที่เด็กสาวจริงจังและตรงไปตรงมาขนาดกล้าถามเรื่องความรักกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกเท่านั้น

"อืม...ไม่เป็นไรค่ะ ช่วยหนูหน่อยเถอะค่ะ เรื่องบางเรื่องถามความเห็นจากบุคคลที่สามที่เป็นคนแปลกหน้ากันดูเหมือนจะได้มุมมองค่อนข้างเป็นกลางกว่า!"

เด็กสาววิงวอน ขาชัดแย้งกับอาการกระอักกระอ่วนไม่กล้าเอ่ยปากเมื่อครูโดยสิ้นเชิง

"อืม..." เจ้าของร้านซักรีดเงยหน้าขึ้นทอดสายตามองไปยังต้นไม้ที่อยู่นอกหน้าต่าง หลังคิดอย่างถั่ววนถี่หลายวินาทีก็เอ่ยว่า "เอาล่ะ! ถึงไม่รู้ว่าเป็นอาอย่างไรจะช่วยอะไรเธอได้บ้าง แต่ลองเล่ามาซิ"

เด็กสาวยิ้มว่า "คือ...ความจริงแล้วรุ่นพี่เป็นคนให้มาค่ะ!" เธอชี้ผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ตรงหน้า จากนั้นก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างได้จึงรีบ

ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วเปิดอัลบั้มรูปยื่นไปตรงหน้าเจ้าของร้านซักรีด

"คุณดูสิคะ! นี่คือรุ่นพี่ของหนู"

บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นภาพของเด็กหนุ่มในสนามบาสเกตบอลที่ถ่ายจากมุมสูง เขาสวมชุดกีฬา มือถือลูกบาสเกตบอลเอาไว้ทำท่ากำลังจะชู้ตลูกลงห่วง ภาพค่อนข้างมัวจึงเห็นหน้าตาของเด็กหนุ่มไม่ค่อยชัดเจน อาจจะเป็นเพราะภาพนี้ถูกถ่ายจากระยะไกลแล้วซูมเข้าไปหลายเท่า แม้ภาพจะดูเหมือนถ่ายใกล้ๆ แต่ความละเอียดของภาพก็ไม่มากนัก เด็กสาวหน้าตาอึมเฒ่ขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นภาพชายที่เธอหลงรัก ใบหน้าของเธอแสดงถึงความภูมิใจที่ได้เป็นเจ้าของสมบัติล้ำค่าหายากนี้

นิ้วมือของเด็กสาวเลื่อนอยู่บนจอโทรศัพท์มือถือจนมาถึงภาพที่พอใจ "รูปนี้ค่ะ!"

มันเป็นรูปคู่ของเด็กสาวตรงหน้ากับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง มือขวาของเธอชูสองนิ้ว 'เย' อย่างมีความสุข มือซ้ายใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้บีบชุดหูเครื่องแบบของเด็กหนุ่มข้างกายไว้ ท่าทางของเด็กหนุ่มดูประหม่าและเขินอายราวกับถูกดึงมาถ่ายรูปคู่กัน แต่ก็ซ่อนอาการดีใจเอาไว้ด้วย

"ตอนที่เขาสารภาพรักกับหนู หนูดีใจจริงๆ ก็เลยตอบตกลงไปค่ะ แต่ปีนี้รุ่นพี่จะเรียนจบแล้ว หนูยังไม่วู้เลยว่าต่อไปเขาอยากจะทำอะไรกัน ทุกคนต่างก็บอกว่าถ้าจะคบกันต้องนึกถึงอนาคตให้ดีๆ และพยายามก้าวไปข้างหน้าด้วยกัน การที่ตกลงคบกันโดยไม่ได้คิดถึงอนาคตอย่างพวกเราก็เลยดูเหมือน...ไม่มีความรับผิดชอบ"

ตอนนี้เองที่เด็กสาวลั่นถอนหายใจออกมา

"ทุกคนต่างก็บอกเธอ"

"อ้อ..."

"ฟังดูแล้วเธอคงอยากให้ความรักของตัวเองถูกใจคนอื่น?"

"ก็ต้องเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือคะ การคบหาသူใจกันจะทำเป็นตาบอดเกินไปได้ไม่ได้ ต้องฟังจากคนอื่นบ้าง"

เด็กสาวยังคงใช้นิ้วเลื่อนภาพบนหน้าจอโทรศัพท์ที่มีถือต่อไป เธอจ้องภาพคนบนหน้าจอเหมิง อนาคตมีสิ่งไม่แน่นอนมากมาย ทำให้เด็กสาวที่เพิ่งรู้จักความรักยิ่งกังวลถึงสิ่งที่จะได้มาและสูญเสียไป

"อืม การทำเป็นตาบอดมากเกินไปมันไม่ดีแน่ๆ แหะ แต่ฉันคิดว่าในช่วงที่มีความรัก ความหอมหวานพวกนั้นก็เป็นเรื่องจริงล่ะมั้ง"

"จริงสิคะ!"

ท่าทางซื่อๆ ของรุ่นพี่ตอนสารภาพรักปรากฏขึ้นต่อหน้าของเด็กสาว ทำให้เธอเผยรอยยิ้มเจิดจ้าออกมา

"ถ้าอย่างนั้นจะไปสนใจคำพูดไม่กี่คำของคนอื่นทำไมเล่า เธอต้องตัดสินใจว่าตัวเองจะใช้วิธีไหนมากำหนดว่าตัวเองควรรู้สึกยังไงในเรื่องความรักสิ"

"คือยังไงหรือคะ" เด็กสาวขมวดคิ้วเพราะไม่ค่อยเข้าใจ

"ก็เหมือนกับผ้าเช็ดหน้าในมือเธอนั้นแหละ สัมผัสตอนลูบมันเป็นยังไงล่ะ" เจ้าของร้านซักรีดชี้ไปที่ผ้าเช็ดหน้าในมือเด็กสาว

"นุ่มและสบายมากค่ะ"

พอพูดถึงของขวัญที่ใจรัก น้ำเสียงของเด็กสาวก็แฝงด้วยความบริสุทธิ์และเขินอาย เธอกำผ้าเช็ดหน้าไวแน่นและรับรู้ได้ถึงสัมผัสของมันที่ปลายนิ้ว ตั้งแต่ได้รับมาเธอก็เก็บรักษาไว้อย่างระมัดระวัง อย่างว่าแต่เอามาเช็ดเหงื่อเลย เธอไม่กล้าเอาออกมาใช้เสียด้วยซ้ำ ไม่แม้แต่ว่าจะหยิบมันออกมาจากกล่องกระดาษ

"แล้วถ้าฉันบอกเธอว่าจริงๆ แล้วผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ไม่ใช่ของมีเยื่อหุ้มราคาแพงอะไร แต่มันเนื้อผ้าก็ยังหนาเกินไปด้วย ทำให้มันเหม็นอับและขึ้นราได้ง่ายในสภาพอากาศชื้นของไต้หวัน แบบนี้เธอจะรู้สึกยังไง"

"ไม่รู้สึกอะไรค่ะ...แค่คิดว่าคุณนี่แปลกจริงๆ"

"ฉันสัมผัสตอนที่เธอลูบมันในตอนนี้จะต่างออกไปเพราะประโยชน์ไม่ก็ประโยชน์เมื่อไหร่หรือเปล่า"

"ไม่อยู่แล้วค่ะ!"

"ฉันก็ถูกต้องแล้ว ไม่ว่าฉันจะพูดอะไรก็ไม่อาจเปลี่ยนคุณค่าที่แท้จริงของผ้าเช็ดหน้าในมือเธอได้ เพราะมันคือความรู้สึกส่วนตัวของเธอ ใครก็ไม่อาจตัดสินความรู้สึกที่แท้จริงของเธอแทนตัวเธอได้ เธอว่าจริงไหม"

คำถามต่อเนื่องของเจ้าของร้านซักรีดทำให้เด็กสาวตกสู่ห้วงความคิด

"ความหมายที่เก่าแก่ต้องการจะบอกก็คือความรู้สึกรักเป็นของตนเอง หนูสามารถทำความเข้าใจมันได้ตามสิ่งที่หนูรู้สึกจริงๆ โดยไม่ต้องสนใจความคิดของคนอื่น อย่างนั้นใช่ไหมคะ"

ความซับซ้อนของช่วงวัยรุ่นอยู่ตรงที่พวกเขาเริ่มจะมีความคิดเป็นอิสระ หวังว่าจะตัดสินใจได้เองทุกอย่าง แต่ก็ไม่มีความแน่วแน่มั่นใจมากพอจึงเกิดเป็นความขัดแย้งระหว่างการพึ่งพาตัวเองกับการพึ่งความคิดเห็นของคนอื่น ความสับสนนี้นำมาซึ่งความกังวลต่ออนาคต ซึ่งจะยิ่งทำให้พวกเขากังวลใจและลังเลในการก้าวไปข้างหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า

"สิ่งที่ฉันอยากพูดก็คือเธอตัดสินใจได้เองโดยไม่ต้องสนใจความคิดของคนอื่น อย่าเพิ่งไปคิดทั้งเรื่องอนาคตและเรื่องปัจจุบัน นี่ก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งไม่ใช่เหรอ"

เวลานี้แววตาของเด็กสาวเป็นประกายขึ้นมา

"ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เนื้อผ้าดีมาก แบบก็น่ารัก คุณรู้ว่าคุณที่เลือกมา

ต้องใส่ใจอย่างมาก ฉันรู้สึกได้ถึงน้ำใจผ่านของขวัญชิ้นนี้ มันก็คือเรื่องจริงไม่ใช่เธอ" เจ้าของร้านซักรีดเอ่ยปากอีกครั้ง

"แต่เขา...บอกหนูว่าจะลองคบกัน 'ชั่วคราว' น่ะ"

พอได้ยินคำว่า 'ชั่วคราว' ความทรงจำเก่าๆ ในอดีตก็ผุดขึ้นในหัว เจ้าของร้านซักรีดอย่างรวดเร็ว แต่เขาไม่ได้ปล่อยให้ภาพเหล่านั้นอยู่ในหัวนานนัก ทำเพียงแค่เฉยรอยยิ้มบางๆ อันลึกลับออกมา

"คำว่าชั่วคราวนะ ชีวิตมนุษย์ก็มีแต่เรื่องชั่วคราวไม่ใช่เธอ"

"หมายความว่ายังไงเธอคะ" เด็กสาวสับสนอีกครั้ง

"ตอนที่ฉันเพิ่งรู้จักเธอมันก็คือเรื่องชั่วคราวเมื่อสิบห้าปีที่ก่อนหน้านี้ล่ะมั้ง!" เจ้าของร้านซักรีดชี้ไปที่นาฬิกาบนผนัง "ตอนที่พวกเรากำลังคุยกันก็เป็นเรื่องชั่วคราวของเวลานี้ วันนี้ทั้งวันของเธอก็เกิดจากเรื่องชั่วคราวหลายเรื่องมาร้อยเรียงกัน"

"ถ้าแก่คะ สิ่งที่คุณอยากบอกก็คือ 'อยู่กับปัจจุบัน' ใช่ไหมคะ แต่แบบนั้นมันเป็นการหลีกเลี่ยงอนาคตนะคะ!"

เด็กสาวรู้สึกไม่เห็นด้วยอยู่บ้าง เธอนึกถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียนเหล่านั้นที่แม้รู้ทั้งรู้ว่าการบ้านและการสอบกำลังใกล้เข้ามาแล้ว แต่พวกเขากลับยังมีท่าทีล้อเล่นและหลีกเลี่ยงพร้อมตะโกนเสียงดังว่า 'อยู่กับปัจจุบัน!' โดยไม่สนใจหน้าที่ตรงหน้า คอยแต่ผัดวันประกันพรุ่งและหลีกเลี่ยงไปเรื่อยๆ ไม่มีสิ้นสุด เหตุผลในการอยู่กับปัจจุบันดูจะเป็นการพยายามหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบที่ควรมีต่ออนาคต เธอไม่ยอมให้ความรักที่เพิ่งเริ่มต้นกลายเป็นความไม่รับผิดชอบต่ออนาคต

"ไม่ใช่ ฉันคิดว่าพวกเราเข้าใจความหมายของคำว่า 'อยู่กับปัจจุบัน' ผิดไป เธอรู้ไหมว่าในภาษาอังกฤษมีคำว่า 'Here and Now' ซึ่งหมายถึง 'ตอนนี้เดี๋ยวนี้' สิ่งที่เราพบเจอในตอนนี้ก็คือเรื่องการคบหากับรุ่นพี่ไม่ว่า

อนาคตพวกเธอจะเปลี่ยนไปยังไง ก็ต้องโฟกัสเรื่อง 'ตรงหน้า' ในทุกช่วงเวลา! ส่วนสิ่งที่เรียกว่า 'ชั่วคราว' นั้น ก็เพราะทุกอย่างก้าวในอนาคตทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีโอกาสเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาไม่ใช่หรอ"

"ถ้าหากพวกเราเลิกรักกันจริงๆ จะทำยังไงล่ะคะ"

ถ้าไม่คิดถึงความรักในอนาคต เราจะมีความสุขในระหว่างนั้นได้จริงๆ นะหรอ ถ้าแก่โลกสวยเกินไปหรือเปล่า"

"มีใครบ้างที่ไม่ต้องแยกจากกัน"

"เรื่องนี้..."

เจ้าของร้านซักรีดมองไปรอบๆ แล้วพูดขึ้นว่า "เสื้อผ้าทุกชิ้น สิ่งของทุกอย่างที่คนนำมาที่ร้านของฉัน พวกมันก็พบกับฉันแค่ชั่วคราว พอซักจนสะอาดสะอาดจัดการเรียบร้อยแล้วเจ้าของก็จะมารับกลับไป ทุกเรื่องราวในชีวิตมนุษย์พบเจอกันก็เพื่อ 'เลิก' ทั้งนั้น"

"แล้วคุณไม่กังวลหรอกคะ อุตส่าห์ซักรีดพวกมันอย่างตั้งใจ แต่สุดท้ายในอนาคตเจ้าของก็ทิ้งพวกมันไปอยู่ดี มันจะไม่เป็นการทำลายความพยายามของคุณหรอกคะ"

"ความจริงนะ ชีวิตมนุษย์เราเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเกินไปมากจริงๆ"

"เพราะอย่างนั้นก็เลยมีคนบอกหนูว่าในเมื่อเป็นความสัมพันธ์ชั่วคราวก็ไม่ต้องอาลัยอาวรณ์มากนัก ไม่ต้องไปกลัวด้วยว่าอีกหน่อยจะตัดใจยาก ไม่ต้องกังวลเลยว่าจะถอยกลับมาลำบาก แล้วก็บอกว่าตอนนี้หนูไม่ควรทุ่มเทมากเกินไป"

"แน่นอนว่านั่นก็เป็นความคิดและวิธีการอย่างหนึ่ง แต่ถ้าฉันคิดแบบนั้นก็คงไม่มีทางอุทิศตัวทำงานของตัวเองได้"

"ต้องอุทิศตัวเลยหรอคะ"

"ถ้าไม่สามารถอุทิศตัวให้ ฉันคงไม่อาจ 'เสพสุข' ในงานนี้ได้เช่นกัน"

ไม่อาจสัมผัสถึงคุณค่าและความหมายของสิ่งของแต่ละชิ้น และคงไม่เชื่อว่างานที่กำลังทำอยู่นั้นยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง! อีกอย่างนะ เป็นเพราะฉันรู้ว่าตัวเองจะได้เจอกับเสื้อผ้าพวกนี้แค่ชั่วคราวเท่านั้น ก็เลยทำให้ยิ่งรู้คุณค่าของเวลาที่จะได้อยู่กับเสื้อผ้าพวกนี้"

เด็กสาวมองไปรอบๆ ตามสายตาของเจ้าของร้านซักรีด มีเสื้อผ้าที่ซักเสร็จแล้วและมีเสื้อเชิ้ตที่เตรียมรีดอยู่

บรรยากาศพลันเงียบลงจนเสียงตึกตอกจากเข็มนาฬิกาบนผนังฟังชัดขึ้นมา เวลาผ่านไปแต่ละวินาที และสิ่งเหล่านี้ก็เป็นเพียงแขกผู้มาเยือนที่เดินทางผ่านไปเท่านั้นจริงๆ

"อันที่จริงแล้ว ทุกสิ่งที่มีมนุษย์ประสบพบเจอก็เกิดขึ้นโดยมีจุดสิ้นสุดรออยู่ข้างหน้าทั้งนั้น ทุกคนพบก็เพื่อลาจากกัน"

"พูดแบบนี้มันจะไม่เศร้าเกินไปหน่อยหรือคะ"

เจ้าของร้านกล่าวขึ้นทำลายความเงียบ แต่เด็กสาวไม่อาจยอมรับคำพูดที่น่าเศร้าเช่นนั้นได้

"แต่ทุกสรรพสิ่งล้วนมีจุดกำเนิดและจุดสิ้นสุด เพราะฉะนั้นฉันถึงใช้ประโยคที่ว่า 'มีจุดสิ้นสุดที่ตรงตามกับสิ่งเหล่านี้' เป็นเป้าหมายสูงสุดของความพยายามในปัจจุบันนี้เองแล้ว สิ่งชั่วคราวตรงหน้าทั้งหมด ก็เป็นสิ่งที่ฉันอุทิศตัวให้ชั่วคราว จดจ่ออยู่กับ 'เวลาชั่วคราว' ใน 'ตอนนี้เดี๋ยวนี้' ไม่ใช่เพราะความสับสนฉันเผลอบางเกินไปและคาดเดาไม่ได้ในทางกลับกัน ก็เพื่อสั่งสมให้ช่วงเวลาในอนาคตดีขึ้น ดังนั้นจึงใช้ความพยายามอย่างเต็มที่กับทุก 'เวลาชั่วคราว' ที่อยู่ตรงหน้า เพราะความพยายามอย่างแน่วแน่เพื่อให้ผ่าน 'เวลาชั่วคราว' ในตอนนี้ อาจจะร้อยเรียงไปถึง 'ชั่ววินาที' ในอนาคตไม่ใช่หรือ"

เด็กสาวเงียบลงอีกครั้ง หลังจากครุ่นคิดไตร่ตรองดูแล้วจึงกล่าว

ออกมาช้าๆ

"สิ่งที่คุณพูด หนูเหมือนจะเข้าใจนะ ถ้าแคะ...ที่คุณต้องการบอกก็คือถึงสิ่งเหล่านี้จะเป็นของชั่วคราว แต่ถ้าช่วยเอาไว้มันก็ดีในทุกช่วงเวลา เราก็อาจมีโอกาสดูต่อไปข้างหน้าได้อย่างนั้นใช่ไหมคะ"

"อย่างน้อยๆ ในตอนนี้ฉันก็รับรู้ถึงความสำคัญที่ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้มีต่อเธอ แม้ว่าวันหนึ่งเธอจะไม่สนใจมันขนาดนั้นแล้ว แต่มันเป็นเรื่องจริงที่สุดของฉันในตอนนี้และของเธอในวันนี้ ถ้าหาก 'ให้ความสำคัญ' ในทุกๆ วันแบบนี้ได้ก็คงจะดีมากเลยนะ"

"เพราะฉะนั้นแล้ว...ถ้าฉันอยากมี 'อนาคต' ร่วมกับรุ่นพี่อย่างจริงจังแล้วละก็ ฉันควรคว้ามันเอาไว้ในทุกช่วงเวลาใช่ไหมคะ"

เด็กสาวมองไปยังผ้าเช็ดหน้าที่อยู่ในมือ ภาพของรุ่นพี่ตอนสารภาพรักปรากฏขึ้นในหัวของเธออีกครั้ง แม้ท่าทางจะดูขี้อาย แต่เขาก็มีสายตาที่จริงใจและมั่นคง

เจ้าของร้านซักรีดยิ้มโดยไม่พูดอะไรออกมา ทำเพียงยื่นใบรายการส่งซักในมือให้กับเด็กสาว ที่แท้เจ้าของร้านซักรีดก็เขียนใบรายการส่งซักเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ก่อนที่เธอจะทันรู้ตัว

"ฉันบอกแล้วว่าสำหรับเรื่องความรัก ฉันก็เป็นแค่บางคนหนึ่งไม่ค่อยเข้าใจนักหรอก เธอถามผิดคนแล้วแหละ แต่สิ่งที่ฉันรู้แน่คือ ถ้าไม่ทำปัจจุบันให้ดี ก็ไม่ต้องพูดถึงอนาคต"

ตอนนี้ท่าทางของเจ้าของร้านซักรีดไม่ได้จริงจังเหมือนตอนคุยกันเมื่อครู่แล้ว ทว่าท่าทางการจัดข้าวของบนเคาน์เตอร์ของเขากลับทำให้เด็กสาวนึกถึงผู้ดูแลห้องสมุดของโรงเรียนที่ดูจริงจังตรงไปตรงมา เวลาพูดก็ดูเคร่งขรึมสำรวม ดูเป็นคนน่าเชื่อถือคนหนึ่ง เธอจึงคลายกำแพงในใจและลดระยะห่างกับเขาโดยไม่รู้ตัว

"ไม่เอาหน้า ถ้าแกมีประสบการณ์สูงแน่นอน" เด็กสาวหยอกเล่น พลางยื่นมือไปตีแขนเจ้าของร้านซักกรีดหนึ่งที

"จะว่าไป เธอต้องเข้าเรียนกี่โมงเหอ" เจ้าของร้านซักกรีดลูบแขนที่โดนตี ไม่นึกเลยว่าเด็กสาววัยรุ่นจะแรงเยอะไซ้เล่นแบบนี้ เจ็บจริงๆ

"ตอนนี้กี่โมงแล้วคะ" เธอเหลือบมองนาฬิกาบนผนังแล้วร้องตกใจ "ว้าย! หนูจะสายแล้ว!"

จากนั้นเด็กสาวก็เตรียมตัวจะพุ่งออกจากร้านอย่างลนลาน เธอเอ่ยทิ้งท้ายไว้ว่า "ถ้าแกจะช่วยซักผ้าเช็ดหน้าให้หน่อยนะคะ เดี่ยวเลิกเรียนแล้วหนูจะมารีบค่ะ!" ก่อนที่ประตูไม้สีเขียวติดมุ้งลวดจะปิดดังปังลง เบื้องหลัง

แสงแดดยามเช้าสาดกระทบบริเวณลานหน้าร้านและสาดส่องลงบนแผ่นหลังของเด็กสาวที่รีบวิ่งออกไป เจ้าของร้านซักกรีดเดินเข้าไปตรงเคาน์เตอร์ไม้พร้อมมองตามหลังเด็กสาวไป เขาหรีตาลง ดูเหมือนจะมีรอยยิ้มเล็กๆ ในดวงตาลึกล้น

ไม่รู้ทำไม แต่ดูเหมือนอย่างก้าวของเด็กสาวที่วิ่งออกจากลานหน้าร้านซักกรีดไปดูจะเบากว่าตอนที่เดินเข้ามาอยู่พอสมควร

glow

ที่รับชก้างเรื่องค่างคาว

ผู้เขียน Heidi
ผู้แปล ประจิตร์ ป้อมอรินทร์
ออกแบบปก let.mt.sleep
ออกแบบฟอนต์ Supawan C

จำนวน 192 หน้า
ราคา 249 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-69-6

《時光洗衣舖》

Text ©海蒂 (李家雯) Heidi (Chia-wen Lee)

Original Taiwan edition published by Crown Publishing Company, Ltd.

(皇冠文化出版有限公司)

Thai translation rights reserved by Mind & Thought Co., Ltd.

under license granted by Crown Publishing Company, Ltd. (皇冠文化出版有限公司)

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan.

All rights reserved.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow
(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์
แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย
กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4899
glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย
จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ที่บริเวณท้ายซอยอันแสนเจียบสงบ
มีร้านซักรีดเล็กๆ แห่งหนึ่งซ่อนตัวอยู่
หากคุณก้าวเข้ามาในร้านก็จะพบกับ
เคาน์เตอร์ไม้ เครื่องคิดเลขแบบโบราณ
และชั้นหนังสือสูงใหญ่รอต้อนรับ
ทำให้บรรดาลูกค้าอดสงสัยไม่ได้
ว่าตนอยู่ในร้านซักรีดหรือห้องสมุดกันแน่

'เกาอี้แข็ง' ผู้เป็นเจ้าของร้านซักรีด
นอกจากจะเชี่ยวชาญด้านการทำความสะอาด
เสื้อผ้าและข้าวของต่างๆ แล้ว ยังช่วยรับฟัง
และแก้ไขปัญหาคชีวิตอันแสนยุ่งเหยิง
ให้กับเหล่าลูกค้าด้วย

กว่าในตอนที่เขาปลอดโยนและคลายกังวลให้กับลูกค้า
ตัวเขาเองกลับมีเรื่องราวที่ไม่อาจเล่าและขจัดออกไปได้
ซุกซ่อนเอาไว้ในใจ...

หมวดวรรณกรรม
ISBN 978-616-8329-69-6

9 786168 329696

ราคา 249 บาท